

ריבים קטנים / יהונתן גפן

(כשמשעמם לי נורא ואין עם מה לשחק, אני יוצא החוצה לריב עם גיורא, היילד של השכן.)

אתמול רבתי עם גיורא, ישבנו על הדשא לבר. הוא אמר לי שאבא שלו גבוה, ואני אמרתי: "הוא גמד."

אתמול רבתי עם גיורא, היילד של השכן. הוא אמר שיש אנשים על הירח, ואני אמרתי שאין.

אתמול רבתי עם גיורא, שחקנו לנו בגן, הוא אמר שאלוהים בשמים, ואני אמרתי: "זה עגן."

אחר כך תפסתי נחש קטן, והוא אמר לי: "זאת לטאה." אתמול רבנו, אני וגיורא, כמעט חצי שעה.

מי אשם? / פנינה פרגשטיין

מה לעשות, ואיך לברר מי אשם פחות ומי אשם יותר, ומי רב עם מי: אני עם אחותי, או היא עמי?

היא אמרה דבר-מה –

ואני צחקתי,

היא פרעה לי צמה –

ואני לא שתקתי.

היא קראה לי שם-גנאי

ואני חול בזה ורקתי,

ומיד היינו בוגז, ודי.

ולמה? ומדוע? –

באמת לא ידוע.

ועכשיו

כשהיא עוברת –

אני מסתלקת.

חברים / תיה שנהב

היא אמרה לו: זה ככה!

הוא אמר לה: לא!

היא אמרה לו:

אם כך אז תלך מפה!

הוא הלך, לא רחוק,

ואחר כך חזר.

אם היום הם רבים

הם ישלימו מחר.

חברים טובים ורבים...

ריבים של ילדים הם תמיד ריבים קטנים; אפשר לסיימם בהתפייסות מהירה ולשכוח אותם. ואולי לא?
לא; לפעמים ריבים נמשכים זמן רב כל כך, ששוכחים על מה ולמה פרץ הריב, ומי התחיל, ומי אשם. ובכל זאת אין מתפייסים, כי דרוש אומץ כדי להיות הראשון לבקש סליחה. והריב נמשך ונגרר, ומתגעגעים...
כך בשירה של פניה ברגשטיין. המילה "אחותי" מופיעה בו רק בהתחלה, כדי שהקוראים יידעו במי מדובר, ובסוף, כשהצער והגעגועים חזקים מן העוינות. יתר השורות מלאות "היא", מילה שכאן מבטאת ריחוק וניכור וכעס. כך גם בשיר "חברים" של חיה שנהב, שמתבונן דווקא בפן הפחות נעים של החברות.
ואולי אי אפשר בלי לריב?
לפעמים, כמו ב"ריבים קטנים" של יהונתן גפן, מה שנראה כמו ריב אינו אלא מין משחק; ובכלל - האם ריב עם מי שאינו חבר, כמו "גיורא, הילד של השכן", יכול להיות ריב רציני?

נירה לוי

כל הזכויות לשירים שמורות לאקו"ם